

nylig havde taget Afsked med i sin Hjemstavn. Og dog nød Anstaltens Undervisning et ikke ringe Ry. Der fortaltes endog, at man i Udlandet satte megen Pris paa danske Ingeniører paa Grund af deres grundige videnskabelige Uddannelse og store Samvittighedsfuldhed. Alt, hvad Per saa' og hørte omkring sig, bibragte ham i det hele den Forestilling, at en duelig Ingeniør saa langt fra var en saadan dristig Handlingens Mand, som han havde foregøglet sig, men tværtimod var ensbetydende med et omsigtsfuldt Kontormenneske, en nøjagtig Regnemaskine, et levende Tabelværk lænket til et Tegnebræt. De allerfleste af hans Medstuderende — og netop de af dem, der baade af Lærerne og de andre Elever ansaaes for de mest lovende — drømte da ogsaa blot om hurtigst muligt at opnaa en eller anden fast og betrygget, om end nok saa beskeden Stilling, i hvilken de kunde indrette sig det hyggeligt som Familiefædre med en lille Husstand i et lille Hus med en lille Have for en Gang efter fyrretyve Aars tro Tjeneste at afgaa med en lille Pension og et lille Udmærkelsestegn eller en Justitsraadstitel.

Men saadanne Udsigter fristede aldeles ikke Per. Hellere end at lade sig levende begrave i et Magistratskontor vilde han — som han plejede at sige til sig selv — paa hæderlig Vis ende sit Liv paa en Dørstolpe. Han var nu en Gang fuldt overtydet om, at han ikke var skabt til Hverdagsliv og